

Nr 34.

Ankom till riksdagens kansli den 19 april 1928 kl. 3 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av väckta motioner angående upphävande av förbudet mot tillsättning av sackarin till maldryck.

(2:a avd.)

I två likalydande, till bevillningsutskottet hänvisade motioner, nr 107 i första kammaren av herr *Bärg* m. fl. och nr 102 i andra kammaren av herr *Bengtsson* i Norup m. fl., har hemställts, »att riksdagen måtte besluta i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa att Kungl. Maj:t måtte verkställa utredning, huruvida icke det i förordningen angående tillverkning och beskattning av maldrycker stadgade förbudet mot tillsättning av sackarin till maldryck borde upphävas samt för nästa riksdag framlägga eventuellt förslag i ärendet.»

Beträffande motiveringen för detta förslag får utskottet hänvisa till motionerna.

Användning av sackarin och liknande sötämnen är för Sveriges vidkommande icke i lag förbjuden i annan mån än att för avsalu avsedda rusdrycker och maldrycker icke få innehålla sackarin. I fråga om rusdrycker är förbud mot sådan användning stadgat i 6 § i förordningen den 14 juni 1917 angående försäljning av rusdrycker. Bland de råämnena, som enligt 12 § i förordningen den 1 juni 1923 angående tillverkning och beskattning av maldrycker få användas vid tillverkning i skattepliktigt bryggeri, är sackarin eller liknande ämne icke medtaget och för de skattefria bryggerierna finnes förbud mot användning vid tillverkning och mot förvaring i bryggeriet av sackarin stadgat i 37 § 2 mom. i samma förordning. 4 § i förordningen angående försäljning av pilsnerdricka innehåller bestämmelse att pilsnerdricka, som är försatt med sackarin, icke får hållas till salu. En motsvarande bestämmelse i 12 § i förordningen den 8 maj 1925 angående försäljning av vissa alkoholfria och därmed jämförliga drycker stadgar förbud mot utlämning av maldryck, som veterligen är försatt med något för hälsan skadligt ämne eller med sackarin.

Utskottet.

Gällande bestämmelser om förbud mot användning av sackarin.

Historik.
1898 års kommitté för revision av vin- och malt- drycksförsäljningslagstiftningen.

Frågan om förbud mot användning av sackarin vid tillverkning av malt-drycker var första gången föremål för behandling i samband med den utredning, som verkställdes av den år 1898 tillsatta kommittén för revision av gällande stadganden angående försäljning av vin och maltdrycker m. m. Inom kommittén hade i fråga om bestämmandet av gränsen mellan starkare och svagare maltdrycker ur nykterhetsbefrämjande synpunkt gjorts gällande, att det icke vore erforderligt bestämma någon övre extraktgräns för svagdricka utan allenast en alkoholgräns. Tillverkarna hade, anfördes det, icke något intresse av att brygga drycken starkare än som vore medgivet, och detta vore till den grad sant, att svagdricksbryggarnas frestelse droges åt rakt motsatt håll, nämligen att till lägsta möjliga kvantitet minska extrakthalten samt täcka bristen med sackarin. Därför borde i maltdrycksförfattningarna intagas bestämmelse om att dryck, som innehölle sackarin, icke finge såsom maltdryck hållas till salu. Kommittén avgav emellertid intet förslag i sackarinfrågan utan inskränkte sig till det uttalandet, att det under kommitterades arbeten till deras kännedom kommit, att sackarin i stor utsträckning användes vid tillverkning av maltdrycker. Då detta måste anses såsom ett missbruk till olägenhet för den konsumerande allmänheten, vilket icke borde vara tillåtet, syntes det kommitterade vara av vikt, att lagstadganden kunde åstadkommas till förhindrande därav. Kommitterade ansågo sig böra fästa Kungl. Maj:ts uppmärksamhet å förhållandet.

1902 års riksdag.

I anledning av vid 1902 års riksdag väckta motioner anhöll riksdagen i skrivelse den 20 maj 1902, nr 143, att Kungl. Maj:t måtte låta utreda, vilka särskilda åtgärder beträffande importen av och rörelsen med artificiella sötämnen borde vidtagas, samt därefter för riksdagen framlägga förslag till de närmare bestämmelser, vartill utredningen kunde föranleda.

I motiveringen till denna skrivelse anförde riksdagen bland annat att, såväl av statsfinansiella skäl som av hänsyn till industriens och jordbrukets berättigade intressen samt i ändamål att skydda allmänheten mot förfalskning av närings- och njutningsmedel, statsmakterna borde vidtaga åtgärder beträffande rörelsen med sackarin och andra artificiella sötämnen. Därjämte antydde riksdagen de olägenheter, som hotade den för landet så ytterst viktiga nykterhetsrörelsen, om svagdricka och övriga icke berusande läskedrycker genom sackarintillsats försämrades.

1903 års förordning om maltdrycksbeskattning.

Frågan om förbud mot användning av sackarin vid tillverkning av malt-drycker löstes emellertid oberoende och vid sidan av den sålunda av riksdagen begärda utredningen. I den av 1903 års riksdag antagna förordningen angående beskattning av maltdrycker infördes nämligen uttryckligt förbud mot såväl användning som förvaring i skattepliktigt eller skattefritt bryggeri av sackarin. I den till grund för den nya författningen liggande, av 1902 års maltdrycks-

kommitté verkställda utredningen anfördes såsom motiv för förslaget till sådant förbud, att, enligt vad verkställda analyser givit vid handen, förfalskningar av maltdrycker, särskilt svagdricka, synnerligen ofta ägde rum genom användande av sackarin och att bestämmelser om förbud mot användning av sackarin i bryggeri därför vore erforderliga.

Jämväl i 1905 års förordning angående försäljning av vin och öl infördes förbud mot försäljning av vin och öl, som försatts med sackarin. I Kungl. Maj:ts proposition till 1905 års riksdag, nr 101, med förslag till förordning om försäljning av vin och maltdrycker anfördes såsom motiv för sådant förbud, att i 1903 års maltdryckstillverkningsförordning funnes stadgat förbud mot att vid tillverkningen använda sackarin, vilket vad särskilt de skattepliktiga bryggerierna anginge, föranletts därav att sackarin i viss mån kunde ersätta malt, men därjämte av en önskan att tillse, att de i handeln tillgängliga maltdryckerna vore oförfalskade sådana. Detta mål nåddes emellertid endast ofullständigt genom förbudet i tillverkningsförordningen, enär detta ej hindrade tillsättande av sackarin, sedan drycken utlämnats från bryggeriet. Förbudet borde därför fullständigast genom ett stadgande i försäljningsförordningen, att maltdryck, försatt med sackarin, ej finge hållas till salu.

1905 års försäljningsförordningar.

En bestämmelse om sådant förbud beträffande maltdryck av första klassen intogs i den jämväl år 1905 beslutade förordningen angående försäljning av tillagade, alkoholfria drycker samt svagdricka.

Frågan om en allmän reglering av rörelsen med sackarin hade samtidigt gjorts till föremål för utredning. Med anledning av 1902 års riksdags förenämnda skrivelse, framlade Kungl. Maj:t till 1911 års riksdag proposition med förslag till förordning angående införsel, tillverkning och försäljning av sackarin m. m. Enligt detta förslag skulle det vara förbjudet, förutom i vissa angivna undantagsfall, att till riket införa sackarin och sackarinhaltiga närings- och njutningsmedel, att tillverka sackarin, att vid yrkesmässig tillverkning av närings- och njutningsmedel tillsätta sackarin samt att till salu hålla eller utlämna sackarin och sackarinhaltiga närings- och njutningsmedel.

1911 års riksdag.

Till stöd för förslaget åberopade dåvarande chefen för finansdepartementet dels behovet av skydd mot illojal konkurrens från mindre samvetsgranna näringsidkares sida, vilka genom att i stället för det dyrbarare och mera näringsrika sockret såsom ingrediens använda sackarin blevo i tillfälle att sälja sina varor billigare och därigenom utvidga sin kundkrets på de ärligare konkurrenternas bekostnad, dels ock hänsyn till betodlingen och sockerindustrien samt till statens intresse av att icke genom användning av sackarin inkomsten av sockerskatten beskures.

Vid propositionens behandling i riksdagen biföll första kammaren men avslog andra kammaren densamma. Frågan hade alltså förfallit.

1913 års förslag till förordning angående sackarinhaltiga närings- och njutningsmedel.

Sedermera tillkallade chefen för finansdepartementet jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 5 december 1913 fem sakkunniga att inom nämnda departement verkställa utredning rörande behovet av förändrad lagstiftning i fråga om införsel, tillverkning och användning av sackarin och andra konstgjorda sötningsmedel. Med skrivelse den 23 november 1915 framlade de sakkunniga förslag till förordning angående sackarinhaltiga närings- och njutningsmedel jämte motiv härför. Enligt förslaget skulle det med vissa undantag, avseende medicinskt bruk och då det av tekniska skäl vore nödvändigt att använda sackarin i stället för socker, vara förbjudet att vid yrkesmässig tillverkning av närings- och njutningsmedel tillsätta sackarin och att i handel eller till förtäring på stället saluhålla sackarinhaltiga närings- och njutningsmedel varjämte tillverkare därav förbjöds att försälja eller utan ersättning utlämna sackarin.

I motiveringen för förslaget anförde de sakkunniga, bland annat, att sackarin erhållit en omfattande användning vid tillverkning av läskedrycker samt att bestämmelserna om förbud mot användning av sackarin vid tillverkning av svagdricka överträtts samt kringgåts på så sätt, att köparen vid drickats utlämnande av bryggaren erhållit sackarin utan ersättning för att tillsättas den försålda drycken. Användning av sackarin i malt-drycker vore förbjuden i de flesta kulturländer. Såsom motiv för ett dylikt förbud, vilket vanligen utsträckts till samtliga närings- och njutningsmedel, hade åberopats ej allenast att allmänheten genom tillsats av sackarin i många fall bleve vilseledd i fråga om varornas verkliga beskaffenhet, utan även det sakförhållandet, att med sackarin försatta varor faktiskt underginge minskning i näringsvärde. De sakkunniga hade ansett den stora tillverkning av sackarinhaltiga läskedrycker, vilken ägde rum utan att det av tillverkaren angäves att sådan tillsats blivit gjord, medföra ovedersägliga olägenheter. Härigenom ej endast möjliggjordes utan rent av direkt befrämjades illojal konkurrens inom näringslivet. Därjämte kunde den köpande allmänheten, där varan icke betecknades såsom sackarinhaltig, anses varda missledd om dess verkliga beskaffenhet, vartill komme att även ur sanitär synpunkt dylik tillsats måhända ej vore alldeles utan vådor. En reglering av sackarinanvändningen syntes de sakkunniga på grund av dessa omständigheter av behovet påkallad.

Framställning av vissa bryggerier om förbudets upphävande.

Genom en av styrelserna för nordvästra Skånes bryggeriidkareförening och sydvästra Skånes bryggeriidkareförening den 9 februari 1927 gjord framställning om upphävande av förbudet mot användning av sackarin vid tillverkning av svagdricka har spørsmålet om förbudets upphävande beträffande svagdricka kommit under Kungl. Maj:ts bedömande.

I denna framställning har gjorts gällande, att det i maltdryckstillverkningsförordningen meddelade förbudet mot användning av sackarin vid tillverkning av maltdrycker haft till följd, att det blivit så gott som omöjligt för svagdricksindustrien att kunna tillhandahålla ett välsmakande och hållbart

svagdricka. Därest en svagdricksbryggare för att förbättra varans kvalitet skulle använda sig av sina möjligheter att vid tillverkningen begagna socker eller hålla stamvörtens extrakthalt uppe vid den medgivna högsta gränsen av 6 procent, skulle detta leda till en fördyring av varan så, att följden allenast bleve, att många svagdrickskonsumenter överginge att i stället inköpa starkare maltdrycker. Socker kunde icke användas i vilken utsträckning som helst, enär detsamma såsom ett extraktgivande ämne lätt kunde medföra ökning av alkoholhalten utöver den medgivna. Enda möjligheten för svagdricksbryggarna, att utan fördyring eller åstadkommande av risker för alkoholhaltens ökning över medgiven gräns kunna tillverka ett välsmakande och hållbart dricka, vore enligt nämnda föreningars mening, att sackarin i begränsade mängder finge användas vid tillverkningen. Några bärande skäl mot ett medgivande i denna riktning ansåge föreningarna icke föreligga, och de åberopade, att det icke vore förbjudet att använda sackarin vid framställning av livsmedel i allmänhet, exempelvis läskedrycker, sockerbagerivaror och konfekt.

Över denna framställning avgav kontrollstyrelsen yttrande den 30 augusti 1927 och hemställde därvid, att densamma icke måtte föranleda till någon Kungl. Maj:ts åtgärd. Till stöd för denna hemställan anförde kontrollstyrelsen i huvudsak följande.

Kontroll-
styrelsen.

Tillkomsten av sackarinförbudet i fråga om maltdrycker borde ses mot bakgrunden av de allmänna motiv, som anförts för införande av generell reglering av rörelsen med sackarin och liknande sötämnen. Huvudsyftet med genomförande av förbudet mot användning av sackarin inom bryggeriindustrien hade emellertid varit att i konsumenternas intresse förhindra en försämring av maltdryckerna, därvid statsmakternas omsorg i första hand gällt svagdricka och andra svagare maltdrycker med hänsyn till den betydelse, dessa drycker ansetts äga ur nykterhetssynpunkt. Tidigare vunna erfarenheter hade ådagalagt, att vissa svagdricksstillverkare funnit med sin fördel förenligt att inskränka användningen av malt vid tillverkningen och i stället söka giva åt drycken en fylligare smak genom tillsats av sackarin eller liknande sötämne. Under det att ett fullgott svagdricka finge anses böra hålla en extrakthalt vid jästens tillsättande (stamvörtstyrka) av åtminstone 4 procent, kunde man genom att tillgripa sackarin gå ned till en extrakthalt av allenast omkring 2 procent. Tillsats av sackarin till ett jämväl i andra avseenden mindervärdigt svagdricka kunde genom den relativt fylliga och söta smaken ofta förleda konsumenten att tro sig vara i besittning av en fullgod vara.

Vad beträffade sackarinets inverkan ur medicinsk synpunkt hade på grundval av medicinalstyrelsens uttalade uppfattning den ståndpunkten i vårt land intagits, att dylika konstgjorda sötningsmedel icke vore att betrakta som menliga för hälsan. Detta gällde i motsats till uppfattningen i vissa andra länder, exempelvis Amerikas förenta stater.

I utlandet hade förbud mot användning av sackarin vid maltdryckstillverkning allmänt genomförts. Så rådde sådant förbud i Belgien, Danmark, Finland, Frankrike, Schweiz, Storbritannien, Tjeckoslovakiet, Tyskland, Österrike och Amerikas förenta stater.

Kontrollstyrelsen kunde för sin del icke finna annat än att de skäl, som ursprunglingen förelegat för sackarinförbudets införande i fråga om malt-drycker, alltså vore giltiga. Visserligen hade i samband med de år 1923 vidtagna ändringarna i maltdryckslagstiftningen det stadgandet införts, att stamvörtens extrakthalt icke finge understiga 4 procent, varigenom under alla förhållanden garanti erhållits för att icke svagdricka med otillbörligt låg extrakthalt tillverkas, men i övrigt skulle, därest användningen av sackarin i vilka mängder som helst vore medgiven, möjligheterna att täcka bristerna i fråga om en maltdrycks kvalitet med tillhjälp av sackarin alltså förefinnas. Styrelsen ville icke förneka, att en begränsad tillsats av sackarin, tillförd under lämpligt skede av tillverkningen, kunde vara till fördel för svagdrickat. En förutsättning härför vore, att det låte sig göra att medgiva användning av sackarin intill en viss högsta myckenhet per hektoliter maltdryck. Ett dylikt medgivande syntes hava lämnats i Nederländerna. Möjlighet att utöva kontroll över hur mycket sackarin som i visst fall tillsatts till en maltdryck, skulle emellertid icke förefinnas, då någon tillförlitlig metod för närvarande icke vore känd, med vilken sackarinhalt kvantitativt kunde bestämmas med tillräcklig noggrannhet.

Upprätthållandet av sackarinförbudet inom svagdricksindustrien hade emellertid visat sig vara förbundet med stora svårigheter. Allmänt vore känt, att det svagdricka, som konsumerades, ofta innehåller sackarin. Tillsättningen härav skedde, i strid mot gällande bestämmelser, antingen i bryggeriet eller ock sedan drickat lämnat detsamma, men innan det tillhandahölls köparen. Vanligt förekommande vore även, enligt vad från svagdricksbryggarehåll framhållits för styrelsen, att bryggeriets utkörare vid varans avlämnande till köparen överlämnade en förpackning, innehållande sackarin, med anvisning huru tillsättning skulle ske.

Vad beträffade efterlevnaden av sackarinförbudet i bryggerierna hade kontrollstyrelsen möjlighet att utöva kontroll däröver på så sätt, att prov å den tillverkade varan toges av vederbörande kontrolltjänsteman, som hade att för undersökning insända detsamma till styrelsens laboratorium. Med hänsyn till den alltmera vanliga olovliga användningen av sackarin vid svagdrickstillverkningen hade kontrollstyrelsen på senare tid utövat skärpt uppsikt över sackarinförbudets efterlevnad i bryggerierna genom att i ökad omfattning låta taga prov å tillverkad vara. Under år 1925 undersöktes sålunda med hänsyn till sackarinhalten 60 prov å svagdricka, varav 24 prov befunnos innehålla sackarin. År 1926 utgjorde motsvarande siffror 173 respektive 74 och under tiden januari—augusti 1927 hade av 64 undersökta prov 30 innehållit sackarin. Trots att åtal i alla nu åsyftade fall, då närvaro av sackarin konstaterats, anstälts mot vederbörande tillverkare och fällande domar utom med något enstaka undantag avkunnats, syntes svagdricksbryggarna likväl icke hava avskräckts från att olovligen använda sackarin. Att märka vore, att något fall under ifrågavarande tid icke förekommit, då närvaro av sackarin av styrelsen kunnat påvisas i maltdryck, tillverkad i skattepliktigt bryggeri, oaktat bryggerier av detta slag icke ägde tillstånd att använda vare sig socker eller sirap vid tillverkningen, vilket däremot de skattefria bryggerierna vore berättigade till. Orsaken till den bristande respekten för sackarinförbudet från svagdricksbryggarnas sida syntes vara att söka däri, att man inom svagdricksindustrien icke syntes kunna inse riktigheten av dels att tillverkaren av drycken skulle vara betagen möjligheten att tillsätta sackarin till varan, då det däremot stode konsumenten fritt att göra detta, dels ock att sackarinförbudet skulle drabba enbart bryggeriindustrien och icke gälla jämväl tillverkning av närings- och njutningsmedel i allmänhet.

Det kunde även förtjäna omnämnas, att fall inträffat, då sackarin förekommit hos svagdricka, därigenom att sockerkulör eller sirap, som använts vid tillverkning, innehållit sackarin. Då det här i landet icke finnes några bestämmelser om skyldighet att å vara i dylikt fall angiva, att densamma är sackarinhaltig, kunde det hava varit tillverkaren obekant, att nämnda råämnen, då de inköpts, varit försatta med sackarin. I sådant fall hade tillverkaren utan egen förskyllan blivit överträdare av bestämmelsen om sackarinförbudet och detta oaktat drabbats av laga ansvar därför.

Även om vissa olägenheter vore förbundna med tillämpningen av de nuvarande bestämmelserna om förbud mot användning av sackarin inom bryggeriindustrien, borde emellertid frågan om vidtagande av ändring i desamma icke nu upptagas. Detta spörsmål vore nämligen enligt kontrollstyrelsens mening i väsentlig grad beroende av den ställning, statsmakterna ämnade intaga till frågan om tillverkning och försäljning av sackarinhaltiga närings- och njutningsmedel i allmänhet. I sådant hänseende finge styrelsen erinra om det betänkande med förslag till förordning angående sackarinhaltiga närings- och njutningsmedel, som avgivits den 23 november 1915 av inom finansdepartementet tillkallade sakkunniga, vilket ärende ännu icke vore av Kungl. Maj:t avgjort. I avvaktan härå syntes några ändringar av de för maltdrycker gällande bestämmelserna om sackarinförbud icke böra vidtagas.

Såsom av den lämnade redogörelsen torde framgå har strävan att upprätthålla maltdryckernas kvalitet i främsta rummet föranlett rådande förbud mot användning av sackarin vid tillverkning av sådana drycker och mot försäljning av maltdrycker, som äro försatta med sackarin. Det har nämligen tidigare särskilt ur nykterhetssynpunkt ansetts angeläget, att svagdrickat icke försämrades i smak eller näringsvärde genom tillsättning av sackarin.

Efter det nämnda förbud införts hava emellertid vissa ändringar vidtagits i lagstiftningen rörande tillverkning och beskattning av maltdrycker av beskaffenhet att inverka på ifrågavarande spörsmål. Sålunda har i samband med de år 1923 företagna ändringarna i denna lagstiftning fastställts en undre gräns för stamvörtstyrkan hos maltdrycker, så att numera till svagdricka hänföras maltdrycker med en högsta alkoholhalt av 1.8 viktprocent och med en stamvörtstyrka av lägst 4 och högst 6 procent. Utskottet vill vidare framhålla, att årets riksdag bifallit Kungl. Maj:ts proposition nr 36 med förslag till vissa ändringar i maltdryckstillverkningsförordningen, innebärande huvudsakligen att till maltdryck av första klassen skall hänföras jämväl maltdricka. Med maltdricka förstås sådan maltdryck, som ej innehåller mer än 1.8 viktprocent alkoholhalt och äger en extrakthalt, överstigande 6 men icke 10.5 procent, samt vid tillverkningen undergått sådan särskild behandling, att alkoholhalten i drycken icke kan överstiga den för maltdryck av första klassen fastställda gränsen av 1.8 viktprocent.

Genom att en undre gräns fastställts för stamvörtstyrkan hos maltdrycker, har möjligheten att genom tillsättning av sackarin inskränka användningen av malt vid tillverkning av svagdricka avsevärt beskurits. Det särskilda skäl, som tidigare åberopats till förmån för ett sackarinförbud i fråga om maltdrycker, har därigenom förlorat sin egentliga betydelse såvitt angår svagdricka.

*Utskottets
yttrande.*

Kontrollstyrelsen har i sitt ovannämnda yttrande förklarat sig icke anse frågan om ändring i förbudet mot användning av sackarin inom bryggeri-industrien böra för närvarande upptagas. Såsom skäl härför har kontrollstyrelsen främst anfört, att spörsmålet i väsentlig grad vore beroende av den ställning, statsmakterna komme att intaga till frågan om tillverkning och försäljning av sackarinhaltiga närings- och njutningsmedel i allmänhet. Emellertid synas knappast utsikter förefinnas för denna frågas lösning inom en näraliggande framtid. Utskottet vill i detta sammanhang erinra om, att i motioner vid årets riksdag hemstälts, att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t begära, att ett av en år 1916 tillsatt kommitté utarbetat och år 1921 framlagt förslag angående enhetlig, utvidgad livsmedelslagstiftning måtte efter slutförd granskning föreläggas riksdagen, men att motionerna blivit av kamrarna avslagna. Som en olägenhet vill utskottet framhålla, att förbudet i sin nuvarande form icke kunnat upprätthållas. På sätt såväl kontrollstyrelsen som motionärerna framhållit brytes synnerligen ofta mot detsamma, understundom utan tillverkarens egen förskyllan. Med hänsyn till det nu anförda har utskottet ansett övervägande skäl tala för att sackarinförbudet beträffande svagdricka upphäves. Ett upphävande av detta förbud torde emellertid icke böra ske, utan att en föreskrift införes om skyldighet för tillverkare och försäljare att å kärll, vari sackarinhaltigt svagdricka tillhandahålles, utmärka, att drycken innehåller sackarin. Lämpligen borde i samband härmed en motsvarande bestämmelse införas beträffande läskedrycker och därmed jämförliga drycker. Säkerligen komme en dylik föreskrift att i jämförelse med gällande förbud innebära en bestämd fördel såväl för konsumenterna som för de säljare, vilka komme att tillhandahålla sackarinfritt svagdricka.

Vad åter angår de alkoholstarka maltdryckerna torde icke några olägenheter yppat sig genom sackarinförbudet, och något skäl att undanröja förbudet beträffande dessa drycker synes icke föreligga. Icke heller har utskottet ansett tillrådligt, att nämnda förbud upphäves i fråga om maltdricka.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

att riksdagen måtte, i anledning av förevarande motioner I:107 av herr Bärge m. fl. och II:102 av herr Bengtsson i Norup m. fl., i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville föranstalta om utredning, huruvida förbudet mot användning av sackarin vid tillverkning av svagdricka och mot försäljning av sackarinhaltigt svagdricka må kunna upphävas, ävensom för riksdagen framlägga de förslag, till vilka utredningen kan giva anledning.

Stockholm den 19 april 1928.

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHAN NILSSON.

Närvarande: herrar Johan Nilsson i Kristianstad, Bärge, Bergman, Boman, Björnsson, Leander, Jönsson i Boa, Johansson i Arkösund, Bengtsson i Kullen, Olsson i Golvvasta, Björklund, Andersson i Boda, Östergren, Wijkström, Olsson i Gävle, Ericson i Boxholm, Ljunggren, Andersson i Katrineholm och Johansson i Krogstorp.

Reservationer:

av herrar *Johan Nilsson* i Kristianstad, *Jönsson* i Boa, *Bengtsson* i Kullen och *Olsson* i Golvvasta, vilka yrkat avslag å motionerna; samt

av herr *Andersson* i Boda.